

LIZ TOMFORDE

Rewind it Back

WINDY CITY 5

Vertaald door Jasper Velzeboer

AMSTERDAM · ANTWERPEN

*Lang leve de tien personages, de vijf stellen, de drie teams,
de twee broertjes, de broer-zuscombi en die ene geweldige
vriendengroep die mijn leven hebben veranderd.*

*Dit boek draag ik op aan jullie, de lezers. Bedankt dat jullie
zin hadden om wat tijd met me door te brengen in Chicago.*

Playlist

- ‘Are You Even Real’ – Teddy Swims & GIVĒON
‘Nights Like This’ – Kehlani feat. Ty Dolla \$ign
‘Asking for Too Much’ – Aaron Page feat. Tone Stith
‘My Boo’ – Alicia Keys & USHER
‘Hate That I Love You’ – Rihanna feat. Ne-Yo
‘Second Chances.’ – Kiana Ledé feat. 6LACK
‘Hold On’ – H.E.R.
‘Change’ – Arin Ray & Kehlani
‘hillside’ – Gabriel Jacoby
‘Nobody Gets Me’ – SZA
‘Reason’ – Blxst
‘A New Thing’ – Madison Ryann Ward
‘Favorite Girl’ – Marques Houston
‘One Of These’ – Ella Mai
‘Anyone’ – Justin Bieber
‘ICU’ – Coco Jones
‘Brown Eyed Lover’ – Allen Stone
‘BIRDS OF A FEATHER’ – Billie Eilish
‘Run Through Fire’ – Pink Sweat\$
‘Easy (Unplugged)’ – DaniLeigh
‘This Is’ – Ella Mai
‘4Ever’ – Lil’ Mo feat. Fabolous

‘Ik heb het liefst een baguette.’

Met mijn vork en mes ga ik mijn hoofdgerecht te lijf. ‘Ik weet niet, hoor. Dit is anders een prima biefstukje.’

‘Diamanten, Rio. Ik heb het over diamanten.’ Chelsea klinkt alsof haar geduld op begint te raken. ‘Niet over vlees.’

Ja, duh, dat ze het over diamanten heeft is duidelijk, maar ik probeer me van de domme te houden omdat iemands voorkeur qua ringen wel het laatste is waar ik tijdens een tweede date over wil praten. Ik wil weten of ze lief is. Of ze een goede band met haar moeder heeft. Of ze van reizen houdt. Kom op, ik weet nog niet eens of deze vrouw ergens allergisch voor is.

‘Ik ben lactose-intolerant,’ zeg ik.

Die wending in het gesprek wordt met een verward gezicht ontvangen. ‘Wat?’

‘Zuivel.’ Ik neem nog een hap van mijn biefstuk. ‘Als ik iets met zuivel binnenkrijg, voel ik me daarna echt klote. Soms slik ik van tevoren een pilletje, en soms jas ik het er gewoon in zonder voorbehoedsmiddelen en zie ik wel hoe het afloopt.’

‘Zei je nou serieus “erin jassen zonder voorbehoedsmiddelen” terwijl het over je zuivelinname gaat?’

‘Ja. Als iemand me een ijsje aanbiedt, en ik heb geen pillen bij me, dan ga ik ook niet weigeren, weet je wel? Ben jij zo’n bofkont met een zuivelbestendige maag?’

‘Mijn vraag was wat voor ringen de vrouwen van je teamgenoten hebben.’

Daarmee zijn we weer terug bij dat onderwerp waar ik klaar mee

ben, dus ik blijf koppig kauwen zonder te antwoorden.

‘Zitten er vrouwen bij die moeten werken?’ probeert ze. ‘Vast niet.’

‘Een paar hebben een baan, ja. Een goede vriendin van me is getrouwd met een jongen uit het team, en zij werkt bij een opvang voor oudere honden.’

Chelsea trekt haar neus op, maar ze plooit haar gezicht snel weer tot een glimlach. ‘O, dat klinkt best leuk. Op zich.’

‘Wat voor werk doe jij?’

Even ben ik bang dat ze het al verteld heeft.

We zijn kort voor de zomerstop samen uit eten geweest, maar dat is alweer zo lang geleden dat ik niet meer weet of het een goeie of slechte date was. Dus toen ze vroeg of ik zin had in een tweede date, dacht ik: waarom niet?

Nou ja, vróég is niet helemaal het juiste woord. Het berichtje luidde als volgt: *Wanneer neem je me weer mee uit eten? Ik kan komende vrijdag.* Maar het komt op hetzelfde neer, zou je kunnen zeggen.

‘Ik maak content,’ antwoordt ze zelfverzekerd. ‘Influencerdingen. Vooral over mode en lifestyle.’

‘Gaaf zeg. Dus je bent eigen baas. Bevalt dat?’

Ze haalt haar schouders op, giet de rest van haar chardonnay achterover en laat de ober weten dat ze er nog eentje wil door met haar glas te zwaaien, inclusief arrogant opgetrokken wenkbrauwen.

Charmant, denk ik bij mezelf.

Misschien heeft ze niet door dat het onbeleefd is?

‘Er zitten zeker leuke extraatjes aan vast,’ gaat ze verder. ‘Ik kan mijn eigen uren bepalen. Ik krijg allerlei gratis producten. Dat soort dingen.’

Ik verwacht haast dat ze nu gaat vragen wat voor werk ik doe, maar dat wist ze al voor onze eerste date.

‘Heb je huisdieren?’ vraag ik.

‘Nee. Te veel verantwoordelijkheid.’

‘Ben je close met je familie?’

‘Niet echt.’

En ben jij close met je familie, Rio? Ja, dat kun je wel zeggen. Ik ben net terug van drie maanden Boston, waar ik tijdens de zomerstop wat qualitytime met mijn moeder heb doorgebracht. Bedankt, leuk dat je ernaar vraagt.

De ober die onze borden komt weghalen zet het nieuwe glas chardonnay op tafel, dus zo te zien zit ik hier nog wel even.

Niet zo’n heel sympathieke gedachte.

En het is een gedachte die ik elke keer opnieuw heb.

Ik weet niet eens meer wanneer het voor het laatst met iemand tot een tweede date is gekomen, dus misschien moet ik dit gewoon als een kleine persoonlijke overwinning zien. Maar ik zit weer in hetzelfde bekende patroon. Ik wil heel graag een leuke vrouw ontmoeten, wanhopig graag, zou je kunnen zeggen. We gaan op date, ik voel geen klik, einde oefening.

Doe gewoon wat meer je best.

‘Wat doe je graag in je vrije tijd?’ vraag ik.

‘Uitgaan met mijn vriendinnen, vooral. Ik word uitgenodigd voor een hoop evenementen, dus daar heb ik het ook druk mee. Ik ga graag naar de sportschool. Ik vind het leuk om nieuwe restaurants te proberen...’

‘Nieuwe restaurants vind ik ook te gek!’ Ik ga wat rechter zitten, veel te blij dat we eindelijk iets gemeen blijken te hebben.

Chelsea kijkt me kritisch aan, niet onder de indruk van mijn enthousiasme. ‘Gaaf.’

Shit.

‘Hou je van muziek?’ probeer ik in plaats daarvan.

‘Wie niet?’

‘Laten we een liedje uitkiezen.’ Ik pak mijn telefoon en begin door mijn muziekcollectie te scrollen.

‘Een liedje uitkiezen?’

‘Ja, je weet wel, omdat dit onze tweede date is. Laten we er een liedje aan koppelen. En als we dat dan in de toekomst horen...’

Ik val stil als ik haar gezicht zie. Die grote ogen van haar schreeuwen dat ze me een ongelooflijke weirdo vindt. Ze opent haar mond

om iets te zeggen en doet hem dan weer dicht.

Want deze vrouw is niet zoals zij. Dat zijn ze nooit.

‘Of niet,’ zeg ik.

Daar heb je de geforceerde glimlach weer. ‘Misschien maar beter van niet.’

Chelsea kijkt om zich heen door het restaurant, waarschijnlijk op zoek naar de dichtstbijzijnde uitgang, en dat kan ik haar niet kwalijk nemen.

‘Wil je een dessert?’ vraag ik.

Ze denkt even na, en dan buigt ze zich over tafel naar me toe en legt haar hand op de mijne. ‘Eigenlijk...’ Ineens klinkt ze een stuk liever. ‘Misschien dat het wel een leuk idee is om voor het dessert naar jouw huis te gaan.’

O.

Dat is... niet het antwoord dat ik verwacht had.

‘Ik ben net terug van mijn zomervakantie in Boston, dus ik heb helaas weinig in huis.’

Ze grijnst verleidelijk. ‘Ik bedoelde een ander soort dessert.’

Ja, ik snap dat ze het niet over een ijsje of zo heeft, maar ik had gehoopt dat ze me inmiddels zo’n kansloze stumper vond dat ze er wel klaar mee was.

Dit is weer eens zo’n situatie waarin het niet uitmaakt hoeveel domme dingen ik zeg. En of ik überhaupt wat zeg. Uiteindelijk komt het erop neer dat ik op professioneel niveau ijshockey, en dat levert me massa’s eerste dates en uitnodigingen om te blijven slapen op. Hoeveel precies, dat is iets wat ik niet met andere mensen deel.

Maar ik weet wat ik zoek, en dit is het niet.

‘Chelsea, het spijt me...’

‘Het wordt leuk.’

Ik grinnik. ‘Chelsea.’

‘Wilde je hier nou serieus nee tegen zeggen?’ Ze kijkt me aan met een suggestieve glimlach. ‘Rio...’

De manier waarop ze mijn naam uitspreekt laat geen misverstanden over de onderliggende boodschap bestaan: je bent een

fucking idioot als je me afwijst. Het is een toon die vrouwen aan de lopende band tegen me aanslaan.

Dat ze een mooie meid is valt niet te ontkennen, en als ik van betekenisloze seks hield, zou ik haar misschien wel mee naar huis nemen.

Maar zo ben ik niet.

Ik reken discreet af als de rekening op tafel wordt gelegd en zeg: 'Bedankt dat je vanavond met me uit wilde.'

Het begint tot haar door te dringen dat de date voor mij écht afgelopen is. Ze rolt met haar ogen, waardoor ik me niet op andere gedachten laat brengen, en haalt zonder te antwoorden haar telefoon tevoorschijn om een berichtje te typen.

'Zullen we gaan?'

Ze kijkt niet op van haar scherm. 'Ik red me wel. Een paar vriendinnen van me zijn hier om de hoek op een feestje.'

'O, oké. Ik heb je ook opgepikt, dus het leek me wel zo netjes om...'

Chelsea staat op en trekt haar jas aan met een meewarig glimlachje. 'Ik heb een reserveplan. Maar maak er een mooie avond van in je eentje, Rio. Bedankt voor het eten.' Ze wiebelt geroutineerd met haar vingers bij wijze van afscheid en verdwijnt door de uitgang waar ze daarnet al zoveel belangstelling voor had.

Misschien zou ik geschokt moeten zijn of me beledigd moeten voelen, maar het is niet de eerste keer dat ik aan een tafeltje word achtergelaten omdat ik geen behoefte heb de avond bij mij thuis voort te zetten. En vast ook niet de laatste keer.

Fuck, wat zou het ook, het glas rode wijn waar ik al de hele avond mee doe is heerlijk, en ik geneer me ook weer niet genoeg om het halfvol te laten staan. En dus zak ik lekker onderuit aan mijn eenpersoonstafeltje en haal mijn telefoon tevoorschijn, waarop een bom nieuwe berichtjes is binnengekomen.

ZANDERS: Rio, ben je al terug?

INDY: Zeg alsjeblieft van wel! Ik mis je!

STEVIE: Taylor heeft de hele zomer lang elke zondag gevraagd waarom oom Rio niet meeat. Heel zielig. Nooit meer weggaan hoor.

KAI: Welkom terug, man!

MILLER: Onze meidenavonden waren niet hetzelfde zonder jou!

KENNEDY: Wordt dit het eerste zondagse dinertje sinds mei dat we weer allemaal bij elkaar zijn? Zin om jullie te zien!

ISAIAH: Maar is Rio wel echt terug? Hij heeft nog niet geantwoord.

ZANDERS: Ik mag hopen van wel. We hebben morgen onze eerste training van het seizoen.

IK: Ik antwoord pas als iedereen heeft gevraagd hoe het gaat. En één persoon heeft dat nog niet gedaan...

ZANDERS: 😊

KAI: Sommige dingen veranderen nooit.

INDY: Schat, volgens mij wacht hij op jou.

RYAN: Kan ie vergeten.

MILLER: Voor hetzelfde geld ligt hij ergens te creperen zonder eten en water, en dat weten we dan niet omdat jij te beroerd bent om een simpele vraag te stellen, Ryan.

ISAIAH: Ik wist niet dat deze groep een puppy had geadopteerd.

STEVIE: Rio is onze puppy.

KENNEDY: Onze schattige kleine puppy die gewoon even zeker wil weten dat Ryan hem nog lief vindt.

IK: ...

RYAN: Oké dan. Rio, ben je terug of hoe zit het?

IK: Je zorgzaamheid kent geen grenzen. Schat, ik ben thuis!

RYAN: Ik haat dit.

IK: Weet ik. Ik heb het ook heel moeilijk gehad met onze lan-geafstandsrelatie.

RYAN: Ik ben klaar met deze groepschat.

Hij verlaat inderdaad de groep, maar een tel later voegt zijn vrouw hem alweer toe.

INDY: We zien jullie zondag bij ons!

Ik heb er spijt van dat ik na het landen niet gewoon bij een van hen langs ben gegaan. In plaats daarvan heb ik mijn bagage thuis gedropt en meteen daarna Chelsea opgepikt voor onze date.

Een deel van me wil het opgeven. Ik ben al jaren non-stop op zoek, al sinds mijn verhuizing naar Chicago, en ik begin inmiddels te geloven dat echte liefde alleen nog in sprookjes bestaat. Aan de andere kant heb ik de afgelopen jaren meegemaakt hoe acht van mijn vrienden de ware vonden, dus ik weet dat het kan.

Als ik mijn glas wijn leeg heb, stuur ik Indy een privéberichtje.

IK: Ik kom onderweg naar huis nog even langs.

INDY: Ja, heel graag! En nooit meer zo lang wegblijven.

‘Ik begrijp dat de date geen succes was?’ concludeert Indy als we bij haar in de woonkamer op de bank ploffen.

Ryan is even bij hun twee slapende kindjes van twee gaan kijken en komt er ook bij zitten voor de nabespreking.

‘Zoals gewoonlijk,’ zeg ik.

‘Waar heb je haar mee naartoe genomen?’

‘Sullivan’s. Op 8th Street.’

Ryan verstart op zijn stoel, en er speelt een ondeugend glimlachje om Indy’s mond. ‘O, geweldig restaurant vind ik dat. Ik heb daar ooit een date...’

‘Effe dimmen, Blue,’ gromt hij, en hij trekt haar van de bank af op zijn schoot.

Grijnzend kijken ze elkaar aan, alsof ze samen een geheimpje delen. Misschien dat ik het klef en zoetsappig zou vinden als ik dit zelf niet zo graag wilde.

Maar echt een geheim is het niet. Iedereen weet dat Ryan Indy ooit weggekaapt heeft van een date in hetzelfde restaurant waar ik vanavond was.

Indy was een paar jaar terug onze stewardess tijdens de vluchten met het team, en sindsdien is ze mijn beste vriendin. Ze heeft haar man, Ryan, leren kennen toen zijn zus haar tijdelijk zijn logeerkamer aanbood, en de rest is geschiedenis. Ryan is aanvoerder van het basketbalteam van Chicago, en hoewel ik al jarenlang megafan van hem ben, is hij ook een goede vriend van me geworden.

‘Wat was het probleem?’ vraagt Indy me.

‘Ze...’ Ik aarzel. ‘Ze voelde geen klik. Geen interesse. Je kent me. Ofwel ik werk mezelf de friendzone in, ofwel ik schrik ze af.’

Een harde leugen valt het niet te noemen. Ze had inderdaad geen interesse in datgene waarnaar ik op zoek ben.

Wat ik voor mijn vrienden verzwijg is hoe vaak vrouwen zich niet laten afschrikken. Hoe vaak ik juist tevergeefs probeer om in

de friendzone te belanden. Ik laat iedereen in de waan dat ik een hopeloze idioot ben die voor geen meter kan flirten, want dat valt makkelijker uit te leggen dan het feit dat je op je zevenentwintigste nog nooit naar bed bent geweest met iemand met wie je geen diepe connectie voelde.

Ik neem er graag de tijd voor. Zo ben ik altijd geweest. Fuck, ik ben pas op mijn negentiende ontmaagd, en zelfs dat was met een meisje dat ik al kende sinds mijn twaalfde.

‘Sorry, man,’ zegt Ryan. ‘Het is vanzelf een keer raak.’

‘Ja, wie weet.’ Ik kom overeind en rek me uit. ‘Nou, ik ga ervan-door. Ik wilde alleen even mijn gezicht laten zien. Hou van jullie.’

‘Hou van je, Rio.’

‘Hoor je dat, Ryan?’ zeg ik bij de voordeur. ‘Hoor je hoe makkelijk die woorden eruit komen rollen bij haar?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Dat kun je vergeten.’

‘Zeg nooit nooit, Shay!’

Het is al laat als ik mijn oprit oprij, maar de nieuwe tuinlampen bij de burens verlichten toch echt een totaal ander huis dan drie maanden geleden naast het mijne stond.

‘Zag jouw huis er altijd al zoveel beter uit?’ vraag ik als uitgestapt ben.

Wren is haar brievenbus aan het legen en kijkt lachend over haar schouder naar haar huis. ‘Nee, ik heb het deze zomer laten renoveren. Maar het is inderdaad grappig dat ik als arme student zoveel mooier woon dan de profsporter naast me.’

We treffen elkaar op de stoep, en ik buig me voorover om haar een knuffel te geven. ‘Goeie zomer gehad?’ vraag ik.

‘Best wel, als je bedenkt dat het de laatste zomer voor mijn afstuderen was en ik dus praktisch in de collegezaal heb gewoond, de zon niet gezien heb en gedurende de weekenden alleen maar heb zitten blokken in een bouwput. En jij?’

‘Het was fijn. Het heeft me goedgegaan wat tijd met mijn familie

door te brengen. En een paar maanden in Boston te zijn.'

Aan haar gezicht zie ik dat ze het begrijpt. 'Het zal wel balen zijn dat je de herfst in het Noordoosten weer moet missen?'

'Laten we het daar maar niet over hebben.'

Ze gebaart naar mijn huis. 'Ik heb de post op het keukeneiland gelegd en de ramen een paar keer opengezet zodat het niet te bedompt werd. Die ene plant van je doet het prima. Dus graag gedaan.'

'Het is een vetplant, Wren. Daar hoeft je niks voor te doen.'

Ze knikt trots. 'Nou, dat ging me dus heel goed af.'

Wren is al jarenlang mijn buurvrouw. Haar broer heeft het huis naast het mijne gekocht zodat ze er gedurende haar studie kan wonen, en sindsdien zijn we goed bevriend. 'Goed bevriend' in die zin dat we graag onder het genot van een biertje over onze andere burens zandelen en elkaar soms een kopje suiker lenen. Of zoals in dit geval op elkaars huis passen als de ander ergens naartoe is.

Haar broers zijn allebei topsporters, dus ze is nooit heel erg onder de indruk geweest van mij of de teamgenoten die soms langskomen. Het is iets wat ik aan haar waardeer.

We zijn de enige twee eenlingen hier in de straat. In alle andere huizen wonen gezinnen. Wat logisch is, aangezien er alleen maar kasten van huizen met vier of vijf slaapkamers staan. Je hebt hier in de buurt een universiteit, dus een paar gezinnen verhuren een kamer aan een student, maar die hebben het allemaal zo druk met studeren dat ik ze nooit echt spreek.

Wrens oudere broer, Cruz Wilder, is een beroemd basketballer, en hij is degene die het huis naast het mijne heeft gekocht. Het idee is om de simpele nieuwbouwwoning wat op te leuken en die met winst weer te verkopen na haar afstuderen. Hij noemt het zelf een investering, maar ik ken Cruz. Hij wilde gewoon niet dat zijn zus liep te stressen over woonruimte terwijl ze met haar studie bezig was.

Ik maak mezelf ook graag wijs dat het een investering was om op mijn eenentwintigste dit nieuwbouwhuis te kopen, en dat ik het niet gedaan heb omdat ik een volslagen idioot ben. Het was mijn

eerste jaar in het team, en geen van mijn teamgenoten woonde buiten de stad. Ze hadden allemaal een appartement. Een paar van de jongens met een minder riant salaris waren huisgenoten van elkaar, maar iedereen woonde slechts een klein stukje rijden of zelfs lopen van het stadion af.

Maar deze oetmeloen leek het dus een slim plan om een huis met vier slaapkamers te kopen, twintig minuten buiten de stad. Alsof ik op het punt stond een gezinnetje te stichten en niet jaren later nog steeds single zou zijn.

Nou ja, ik heb tenminste genoeg ruimte en een mooie achtertuin met jacuzzi, en bovendien is mijn huis de vaste hangplek voor ons team geworden, met name omdat iedereen er daadwerkelijk in past.

En wie weet, misschien dat mijn ‘investering’ zich volgend jaar terugbetaalt.

Ik gebaar weer naar Wrens huis. ‘Zo te zien ben jij druk aan het klussen geweest. Heb je de muren geschilderd en alles?’

‘Zoiets. Wil je het zien?’ Ze kijkt op haar telefoon. ‘Ik heb nog precies vijf minuten pauze van het studeren.’

‘Een snelle rondleiding dan.’ Ik loop achter haar aan. ‘Volgende keer dat je pauze hebt, trakteer ik je op een maaltijd. Ik haal wel iets bij dat Griekse restaurant dat je zo geweldig vindt, en dan kun je me bijpraten over alle buurtroddels.’

Ze kijkt over haar schouder met een opgetrokken wenkbrauw.

‘De volgende twee keer?’ probeer ik.

‘Ik heb mooi wel drie maanden lang op je huis gepast, en je bent stinkend rijk.’

‘Ook goed. Drie keer een afhaalmaaltijd, en de hele komende maand zet ik je vuilnisbak aan de weg.’

‘Dit is waarom je mijn favoriete buurman bent.’

Het is alles wat we ooit geweest zijn: platonische burens. Begrijp me niet verkeerd, Wren is geweldig, maar ik heb haar nooit als meer dan een vriendin gezien, en ik weet dat zij er hetzelfde in staat. Ze is gewoon een van mijn vele vrouwelijke vrienden.

Wren doet de voordeur open, waarop een nieuwe laag verf zit.

De diepbruine kleur vormt een mooi contrast met de nu grijs-groene muurplanken en helderwitte kozijnen.

Het eerste wat me binnen opvalt is de vloer. Gloednieuw hardhout met een lichte maar warme kleur. Ik zie een paar accentmuren, sommige met modern behang en andere in subtiele maar uitnodigende verftinten. De trap heeft een nieuwe leuning gekregen, de keukenkastjes zijn overgeschilderd, en nieuwe aanrechtbladen zorgen voor een extra sprankje persoonlijkheid. Zelfs de vaste lampen zijn gloednieuw, en op de een of andere manier lijken ze alles tot een samenhangend geheel te smeden.

‘Jezus,’ verzucht ik terwijl ik een rondje draai. ‘Ik ken het nauwelijks terug.’

‘Ze heeft fantastisch werk geleverd.’

‘Wie is “ze”?’

Als ik die vraag aan vrienden stel, doe ik het doorgaans op een toon die nog een paar onuitgesproken vragen toevoegt: ‘Is ze single? Is ze leuk? Zou ze interesse hebben in iemand als ik?’ Maar momenteel ben ik vooral heel benieuwd wie dit dertien-in-eendozijnhuis heeft omgetoverd tot iets uit een tijdschrift, en of ze bij mij hetzelfde kan doen. Wat een verschil met de saaie lege doos die Wren's broer oorspronkelijk gekocht heeft. Mocht ik besluiten mijn huis komende zomer rond dezelfde tijd te koop te zetten als hij, dan heb ik verdomme een groot probleem. Niemand keurt het een blik waardig met dit ernaast.

Wren laat de bovenverdieping zien. De open zolder is ingericht als spelletjeskamer of potentiële speelkamer voor de kinderen, afhankelijk van de koper. De slaapkamers hebben allemaal een eigen stijl en ademen al net zoveel luxe en persoonlijkheid als de rest van het huis.

Op de overloop blijf ik even staan omdat ik een bed in een van de kamers zie. Die slaapkamers waren tot nu toe altijd leeg, in tegenstelling tot de logeerkamer beneden, waar haar broers overnachten als ze in de buurt zijn.

Ik wijs naar het ongedekte matras. ‘Krijg je een huisgenoot of zo, Wilder?’

‘Zo zou je het kunnen noemen. Zodra in oktober haar huidige huurcontract afloopt.’

Dat is een verrassend nieuwtje, aangezien we allebei al jarenlang alleen in onze belachelijk grote huizen wonen. Onze redenen daarvoor zijn trouwens wel totaal verschillend. Wren heeft het superdruk met haar studie en wilde geen huisgenoten, en haar broer heeft zoveel geld dat het ook niet nodig was. Terwijl ik zelf gewoon een sneu geval ben en al een eeuwigheid wacht op iemand die nooit gekomen is.

‘Waarom?’ is het enige antwoord dat ik kan verzinnen.

‘Waarom ik iemand in huis neem? Omdat ze een betaalbare plek nodig heeft om te wonen en we het goed met elkaar kunnen vinden. We hebben het trouwens over de persoon die verantwoordelijk is voor deze renovatie. Ze is hier van de zomer elke dag bezig geweest, en zo zijn we vriendinnen geworden. Bovendien is ze altijd aan het werk en komt ze hier straks alleen om te slapen.’ Wren knikt de gang in. ‘Kom, dan laat ik je de rest zien.’

Ook de badkamers zijn opgeknapt, met frisse tegels en modern sanitair. Aan de gangmuren hangen ingelijste foto’s met spotjes erboven. Zelfs het washok ziet er verdomme koel, donker en sfeervol uit.

‘Nou, ik kan het wel vergeten,’ zeg ik plompverloren. ‘Dat huis van mij krijg ik nooit verkocht als ik hiermee moet concurreren.’

‘Cruz maakte geen grapje toen hij zei dat hij rendement uit zijn investering wilde.’ Ze klopt op mijn schouder. ‘Jij zou dit ook kunnen doen, weet je. Neem een binnenhuisarchitect in de arm. Geef die veredelde studentenwoning een upgrade als je serieus wilt verkopen.’

Hoe serieus wil ik dat? Dat weet ik nog niet helemaal zeker, maar er is een reden waarom ik de vroege contractverlenging die de Raptors me afgelopen seizoen aanboden niet getekend heb. Ik twijfel of ik mezelf weer zes jaar wil binden aan een leven buiten Boston. Een leven buiten mijn geboortestad. Weg van mijn familie.

Dit wordt waarschijnlijk het laatste grote sportcontract van mijn

carrière, en ik sta voor een dilemma. Ik moet beslissen of ik al mijn resterende ijshockeyjaren bij Chicago wil doorbrengen of een poging ga wagen om via een vrije transfer mijn jongensdroom waar te maken: voor de Boston Bobcats spelen.

Mijn moeder wil me in elk geval dolgraag weer in de buurt hebben. Als het aan haar ligt, verkoop ik dit huis meteen zodra mijn contract aan het eind van dit seizoen afloopt en verhuis ik terug naar Boston.

Wren is de enige van mijn vrienden die weet dat ik met het idee speel om mijn huis te koop te zetten, omdat zij deze lente na haar afstuderen precies hetzelfde gaat doen: verhuizen om dichterbij haar familie te zijn.

‘Hoe heb je haar gevonden?’ vraag ik. ‘Die designer, bedoel ik.’

‘Zegt de naam Tyler Braden je iets? Hij is een beroemd binnen-huisarchitect. Hier in Chicago.’

Ik kijk haar aan met een glazige blik.

‘Nou, ik weet niet. Hij heeft een eigen productlijn bij de Target en een programma op HGTV. Jij hebt een moeder en een stuk of duizend vriendinnen. Ik dacht: misschien heb je ooit van hem gehoord.’

‘En dát is wie je hebt ingehuurd om je huis op te leuken? Heeft Cruz geld te veel of zo?’

‘Tja, ik wilde het gewoon heel graag omdat ik geobsedeerd ben met Tyler Braden en het een droom zou zijn die uitkwam, maar het budget dat mijn broer me gegeven heeft was absoluut geen Tyler Braden-budget. Wat ik er wel voor kon krijgen was een van zijn stagiaires, en die bleek ontzettend getalenteerd, en nu is ze een vriendin van me. Ik ga haar absoluut omkopen zodat ze me dit jaar meeneemt naar het kerstfeestje van Tyler Braden Interiors. Win-winsituatie dus.’

Ik grinnik. ‘En wat zou ik moeten doen om van haar diensten gebruik te maken?’

‘Ik geef je de contactgegevens van het bureau wel.’ Ze pakt haar telefoon erbij om me een berichtje te sturen. ‘Shit. Mijn studiepauze zit erop.’

‘Ik zal je niet langer ophouden. Goed om je te zien, Wren. Bedankt dat je deze zomer op mijn huis hebt gepast.’

‘Geen probleem. Maar, ga je het doen, denk je? Mijn ontwerper inhuren?’

‘Het zou zomaar kunnen.’

Er zijn twee mogelijkheden. Of ik zet mijn huis komende zomer op de markt, of ik besluit me hier écht voor de langere termijn te vestigen. Hoe dan ook is het huis niet klaar voor de verkoop, en mocht ik een serieuze relatie krijgen, dan is dit godverdomme niet het soort plek waar ik die vrouw mee naartoe wil nemen.

‘O, wacht!’ Wren geeft een klap op mijn arm. ‘Hoe was je date?’

En ja hoor. Ik word er weer mee geconfronteerd dat ik al zes jaar in Chicago ben en dat de ware hier misschien gewoon niet rondloopt.